

Paulus vs Muhammad

Een productie van

Deo Volente^{nl}
Laat de Bijbel spreken

Deo Volente^{NL}

Laat de Bijbel spreken

© Deo Volente NL 2016

Het is toegestaan dit materiaal te verspreiden. De makers doen het verzoek dat de bron wordt vermeldt en dat er niet zonder context wordt geknipt en geplakt uit dit werk.

Inhoudsopgave

Paulus vs Muhammad

Introductie _____	3
Deel I – De Roeping _____	4
Deel II – Openbaring & Geestelijke Gesteldheid _____	9
Deel III – “Satan wierp op zijn tong” _____	16
Deel IV – Integriteit & Eerlijkheid _____	30
Deel V – Houding naar de medemens _____	35

Paulus vs Muhammad

Introductie

Dit is een reactie op een artikel van een moslim met de titel: "Valt Paulus te vergelijken met de edele profeet?" In het artikel probeert de moslim schrijver aan te tonen wat voor geweldigs Muhammad allemaal gedaan heeft. Daarbij doet hij een poging te bewijzen dat Muhammad een beter mens is geweest dan de apostel Paulus. Dit is een aspect dat ik al eerder met een moslim apologeet genaamd Berkan Kucuk heb besproken op een discussieforum op Facebook. Aangezien de gerefereerde website toebehoort aan een groep waar Berkan Kucuk deel aan heeft en precies dezelfde argumenten in dit artikel aan bod komen als in ons Facebook gesprek, ga ik ervan uit dat dit artikel door Kucuk zelf geschreven is.

En ook toen, in het gesprek op Facebook, heb ik hem aangegeven dat al deze punten irrelevant zijn wanneer het gaat om wie een beter voorbeeld is voor de mensheid. En natuurlijk zijn de dingen die hij opnoemt een tikkeltje overdreven. Kucuk draagt heel selectief verschillende punten aan die Muhammad positief neerzetten, maar negeert daarbij de berg aan behoorlijk genante dingen die Muhammad geleerd en gedaan heeft als profeet van de Islam. Zaken waardoor Muhammad niet bepaald positief uit de bus komt. Al deze zaken zullen we in de nu volgende vijf artikelen zorgvuldig bespreken.

Wanneer het gaat om wie een beter voorbeeld is voor de mensheid, hebben we te maken met een aantal belangrijke aspecten: integriteit, leer en gedrag op zowel geestelijk vlak als op sociaal vlak. Wanneer wij naar deze aspecten kijken en wij ons afvragen wiens leer, integriteit en vooral geestelijke gesteldheid we willen nabootsen of als leidraad zien voor ons leven, dan komen we een heel sterk contrast tegen in de leer en handelwijzen van de apostel Paulus en Muhammad, die moslims als een profeet zien. Laat staan als we Jezus met Muhammad zouden vergelijken. Vooral op geestelijk vlak moeten we ons afvragen wie in staat is om iemands ziel de juiste voeding te geven en de juiste weg te wijzen. Laten we beginnen met hoe Paulus en Muhammad tot hun bediening zijn geroepen.

Deel I

De Roeping

Wanneer we kijken naar de roeping van Paulus en Muhammad zien we dat Paulus de gemeente van God in zijn onwetendheid heeft vervolgd. Muhammad stond daarentegen bekend als een nobele persoon bij zijn stam de Quraish. Wanneer we hun roeping bekijken zien we echter een schril contrast tussen de twee. Over de roeping van Paulus (die voor zijn bekering Saulus heette) lezen we in Handelingen 9:1-19:

*“En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester, en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevangelijk naar Jeruzalem te brengen. En terwijl hij daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde; **en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet.** En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen. En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus. En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet. Nu was er te Damascus een discipel, genaamd Ananias; en de Here zeide tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zeide: Zie, hier ben ik, Here. En de Here zeide tot hem: Sta op en ga naar de straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed en hij heeft [in een gezicht] een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen en hem de handen opleggen, opdat hij weer zien kon. En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen, die uw naam aanroepen, gevangen te nemen. Maar de Here zeide tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.*

En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zeide: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de heilige Geest vervuld worden. En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt; en toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt."

Dit verhaal is helder: Paulus heeft op weg naar Damascus Jezus zelf ontmoet en is door de verrezen Heer en Heiland Jezus hoogstpersoonlijk aangesteld. Let vooral op vers 15: Paulus is Jezus zijn **uitverkoren werktuig** om Jezus te verkondigen.

Geheel vreedzaam verscheen de Heer aan Paulus, deze vervolger van de christenen, maakte hem duidelijk wat het plan was met hem, vervulde Paulus met de Heilige Geest en maakte hem tot een effectief werktuig, op gelijke hoogte geplaatst als de andere apostelen die met Jezus waren toen hij op aarde rondliep.

Muhammad

Laten we nu gaan kijken naar de roeping van Muhammad. Leest u de overlevering mee of scrol door naar de uitleg:

*Narrated 'Aisha: (the mother of the faithful believers) The commencement of the Divine Inspiration to Allah's Messenger was in the form of good dreams which came true like bright daylight, and then the love of seclusion was bestowed upon him. He used to go in seclusion in the cave of Hira where he used to worship (Allah alone) continuously for many days before his desire to see his family. He used to take with him the journey food for the stay and then come back to (his wife) Khadija to take his food likewise again till suddenly the Truth descended upon him while he was in the cave of Hira. The angel came to him and asked him to read. **The Prophet replied, "I do not know how to read."** The Prophet added, **"The angel caught me (forcefully) and pressed me so hard that I could not bear it any more. He then released me and again asked me to read and I replied, 'I do not know how to read.'** Thereupon he caught me again and pressed me a second time till I could not bear it any more.*

He then released me and again asked me to read but again I replied, 'I do not know how to read (or what shall I read)?' Thereupon he caught me for the third time and pressed me, and then released me and said, 'Read in the name of your Lord, who has created (all that exists), created man from a clot.

Read! And your Lord is the Most Generous." (96.1, 96.2, 96.3) Then Allah's Messenger returned with the Inspiration and with his heart beating severely. Then he went to Khadija bint Khuwailid and said, "Cover me! Cover me!" They covered him till his fear was over and after that he told her everything that had happened and said, "I fear that something may happen to me." Khadija replied, "Never! By Allah, Allah will never disgrace you. You keep good relations with your kith and kin, help the poor and the destitute, serve your guests generously and assist the deserving calamity-afflicted ones." Khadija then accompanied him to her cousin Waraqa bin Naufal bin Asad bin 'Abdul 'Uzza, who, during the pre-Islamic Period became a Christian and used to write the writing with Hebrew letters. He would write from the Gospel in Hebrew as much as Allah wished him to write. He was an old man and had lost his eyesight. Khadija said to Waraqa, "Listen to the story of your nephew, O my cousin!" Waraqa asked, "O my nephew! What have you seen?" Allah's Messenger described whatever he had seen. Waraqa said, "This is the same one who keeps the secrets (angel Gabriel) whom Allah had sent to Moses. I wish I were young and could live up to the time when your people would turn you out." Allah's Messenger asked, "Will they drive me out?" Waraqa replied in the affirmative and said, "Anyone (man) who came with something similar to what you have brought was treated with hostility; and if I should remain alive till the day when you will be turned out then I would support you strongly." But after a few days Waraqa died and the Divine Inspiration was also paused for a while. Sahih Bukhari Volume 1, Boek 1, Hadith 3

We lezen hier hoe Muhammad in de grot Hira was toen hij zijn eerste inspiratie kreeg en nogal werd toegetakeld door een engel die zichzelf later als Gabriel zou identificeren. Tot drie keer toe wordt hij vastgepakt en fijngeknepen. Muhammad is overstuurd en bevangen door angst en vlucht naar zijn toenmalige vrouw Khadija en vraagt haar om hulp.

In Bukhari Vol. 6, Boek 60, Hadith 478 staat er: ***“O Khadija! What is wrong with me? I was afraid that something bad might happen to me.”***

Zij brengt hem naar haar neef Waraqa, die een christen zou zijn. Wat Waraqa vervolgens zegt is echter niet waar. Gabriel is niet verschenen aan Mozes en de ervaringen van Mozes en Muhammad waren een wereld van verschil. In de Bijbel, waar Gabriel verschijnt aan mensen die vervolgens angstig worden, doet de engel hen geen **kwaad**, maar stelt hen juist gerust met de woorden “wees niet bevreesd” (Lukas 1:12-13 en 29-30). Maar Muhammad werd meerdere malen fysiek aangevallen. Het is zelfs zo dat, volgens de Islamitische bronnen, meerdere malen zelfmoord wilde plegen. In Tabari staat het zo beschreven:

*He (Muhammad) said: I had been thinking of **hurling myself down from a mountain crag**, but he appeared to me, as I was thinking about this, and said, “Muhammad, I am Gabriel and you are the Messenger of God.” Then he said, “Recite!” I said, “What shall I recite?” He took me and pressed me three times tightly until I was nearly stifled and was utterly exhausted; then he said: “Recite in the name of your Lord who created,” and I recited it. Then I went to Khadijah and said, “I have been in fear for my life. (Al-Tabari, Volume VI, pagina 68).*

Net even een andere volgorde dus. Maar elders in Bukhari staat het als volgt:

*But after a few days Waraqa died and the Divine Inspiration was also paused for a while and the Prophet became so sad as we have heard that **he intended several times to throw himself from the tops of high mountains and every time he went up the top of a mountain in order to throw himself down**, Gabriel would appear before him and say, “O Muhammad! You are indeed Allah’s Messenger in truth” whereupon his heart would become quiet and he would calm down and would return home. And whenever the period of the coming of the inspiration used to become long, **he would do as before, but when he used to reach the top of a mountain**, Gabriel would appear before him and say to him what he had said before. (Sahih Bukhari Volume 9, Boek 87, Hadith 111)*

Conclusie: We lazen hierboven dat Muhammad meerdere keren zelfmoord wilde plegen. We zien wel dat Muhammad steeds gerustgesteld wordt na zo'n zelfmoordpoging, maar vervolgens wil hij wederom zelfmoord plegen. Maar als een engel jou eenmaal geruststelt, dat het allemaal goedkomt met een beetje geduld, dan ga je toch niet nogmaals van een berg proberen te springen?

Al met al klinkt dit als een behoorlijk getraumatiseerde individu. Muhammad vond dit duidelijk een heel onprettige ervaring, kreeg er bovendien behoorlijk van langs en wilde meerdere malen zelfmoord plegen. Als ik dan toch moet kiezen tussen een glorieuze confrontatie met Jezus en een geestelijk pakslaag van een engel, geef mij dan maar de roeping van Paulus boven de roeping van Muhammad. Paulus komt hier voor iedere objectieve lezer veel beter uit de bus dan Muhammad.

Deel II

Openbaring en Geestelijke Gesteldheid

“De eerste pleiter in een rechtszaak schijnt gelijk te hebben, maar de woorden van de wederpartij werpen pas volledig licht op de zaak.” (Spreuken 18:17)

Dit is deel twee van de serie waarbij er wordt gereageerd op het artikel genaamd “Valt Paulus te vergelijken met de edele profeet?” op de website answering-christianity.nl waarbij er wordt geopperd dat de vergelijking tussen Paulus en Muhammad niet op zou gaan, omdat Muhammad, anders dan Paulus, een staatshoofd zou zijn die een theocratie zou willen stichten. Waarom dat argument te makkelijk is hebben we in de introductie van deel I kunnen lezen. In dat deel keken we verder naar de beschrijving van de roeping van Paulus en Muhammad. Nu kijken we naar de openbaringen van de beide mannen en wie van de twee het best te vertrouwen is als boodschapper van God.

Zoals gezegd heeft Berkan Kucuk in zijn artikel een poging gedaan Muhammad zo goed mogelijk neer te zetten, maar heeft daarbij een behoorlijk grote stapel met genante leringen en handelingen van Muhammad moeten negeren. Paulus en Muhammad beweerden beide openbaringen te krijgen van God. Door te kijken naar hun eigen beweringen – en die van anderen over hen – kunnen we nagaan wie te vertrouwen is met de openbaringen van God en wie niet. Te beginnen met Paulus.

Paulus

Wanneer wij Paulus zijn bediening volgen komen we een aantal voorvallen tegen die uitwijzen dat Paulus een trouwe dienaar van God was, die bovendien goed onderscheid kon maken tussen de openbaringen van God en die van iets anders. Hij deed geen compromissen aangaande deze openbaringen en was bereid te sterven voor de waarheid van God. Paulus had macht over demonen en dreef ze uit door de kracht die hij ontving van de Heer Jezus zelf. Paulus kreeg van zijn mede-apostelen het groene licht aangaande zijn leer in het Evangelie (Handelingen 15) en wanneer hij werd geconfronteerd met geruchten dat zijn leer niet juist zou zijn, kreeg hij bijval van zijn mede-apostelen. Van één zo'n geval lezen wij in Handelingen 21:17-26 het volgende:

“En toen wij te Jeruzalem kwamen, heetten de broeders ons van harte welkom. En de volgende dag ging Paulus met ons Jakobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig. En toen hij hen begroet had, verhaalde hij in bijzonderheden, wat God onder de heidenen door zijn dienst had verricht. En zij loofden God, toen zij dit hoorden, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet; nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven. Wat is dan het geval? Zij zullen stellig horen, dat gij aangekomen zijt. Doe daarom wat wij u zeggen: Er zijn vier mannen bij ons, die een gelofte op zich genomen hebben; neem hen mede, heilig u met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen bemerken, dat van alles, wat men hun van u verteld heeft, niets waar is, maar dat gij ook zelf medegaat in de onderhouding van de wet. Maar inzake de heidenen, die tot het geloof gekomen zijn, hebben wij als ons oordeel geschreven, dat zij zich hebben te wachten voor wat de afgoden geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en voor hoererij. Toen nam Paulus die mannen mede, en hij heiligde zich de volgende dag met hen, ging in de tempel en deed aangifte, dat de dagen der heiliging zouden duren, totdat voor ieder hunner het offer gebracht was.”

Paulus zijn leer en handelen werden dus compleet in overeenstemming gevonden met die van de andere apostelen. Welke geruchten er ook de rondte gingen die het tegendeel zeiden, volgens de apostelen waren het slechts dat: geruchten. Het enige dat moslims weleens tegen Paulus inbrengen, is dat hij in 2 Korinthiers 12:7 zegt dat hij telkens wordt belast met een boodschapper van Satan. Maar een ieder die dat leest zal moeten erkennen dat Paulus daar niet spreekt over geestelijke belasting, maar lichamelijke kwalen die hij slechts die benaming van een handlanger van de Satan geeft:

"... Maar ik doe het niet, omdat ik wil voorkomen dat iemand een hogere dunk van mij krijgt dan ik kan waarmaken. De openbaringen die God mij heeft gegeven, zijn werkelijk buitengewoon. Maar omdat Hij niet wilde dat ik mij daardoor iets zou gaan verbeelden, heeft Hij mij pijnlijk laten vernederen door een handlanger van Satan, die mij als met vuisten slaat. Dat kun je een doorn in mijn vlees noemen. Nee, God zal niet toelaten dat ik mij wat ga verbeelden. Drie keer heb ik de Here gesmeekt dit lijden te laten ophouden. Maar de Here antwoordde telkens weer: 'Mijn genade is genoeg voor u. Want kracht ontplooit zich ten volle in zwakheid.' Daarom durf ik mij toch op mijn zwakheden te beroemen, omdat dan de kracht van Christus in mij gezien kan worden. Daarom kan ik zelfs blij zijn over zwakheden, beledigingen, noodsituaties, vervolgingen en moeilijkheden, die ik ter wille van Christus moet verdragen. Want als ik zwak ben, ben ik pas sterk." (2 Korintiërs 12:6-10)

Immers, Paulus heeft in het hoofdstuk ervoor, vers 23-29, al opgesomd hoe hij fysiek te lijden en te verduren heeft gehad als apostel van het Evangelie. En hier borduurt hij erop voort. Paulus geeft duidelijk aan dat deze "engel des satans" hem als **een doorn in het vlees** is gegeven en ook met een bepaald doel. Paulus legt uit dat dit alles hem tot eer is, omdat de kracht van de Heer juist volledig tot zijn recht komt wanneer hij zwak is. Dit gaat dus regelrecht tegen de bewering in dat Paulus door de Satan geestelijk werd verdrukt. Anders dan dit geval, wat dus niets te maken heeft met Paulus' geestelijke gesteldheid, kan niemand een zaak tegen de geestelijke competenties van Paulus inbrengen.

Muhammad

Maar hoe zit het dan met Muhammad? We weten uit deel I dat Muhammad een behoorlijk traumatische ervaring onderging bij zijn eerste openbaring en dat hij door een geest mishandeld werd. Maar in de islamitische bronnen komen we ook tegen dat Muhammad onder invloed van zwarte magie was, z gezegd door een jood:

*"Aisha narrated: "Once **the Prophet was bewitched** so that he began to imagine that he had done a thing which in fact, he had not done." – Sahih Al-Bukhari 3175*

en

*"Aisha narrated: **Magic was worked on Allah's Apostle so that he used to think that he had had sexual relations with his wives while he actually had not.** Then one day he said, "O Aisha, do you know that Allah has instructed me concerning the matter I asked Him about? Two men came to me and one of them sat near my head and the other sat near my feet. The one near my head asked the other: 'What is wrong with this man?' The latter replied, 'He is under the effect of magic.' The first one asked, 'Who has worked magic on him?' The other replied, 'Labid bin Al-Asam, a man from Bani Zuraiq who was an ally of the Jews and was a hypocrite.' The first one asked, 'What material did he use?' The other replied, 'A comb and the hair stuck to it.'" – Sahih Al-Bukhari 5765*

Hier wordt ons verteld dat de invloed op Muhammad van zwarte magie zich uitte in het feit dat hij zich dingen begon voor te stellen die helemaal niet waren gebeurd. Er wordt gezegd dat hij dacht dat hij gemeenschap had gehad met zijn vrouwen terwijl dat niet zo was. Maar wij kunnen ons terecht afvragen of het daarbij is gebleven. Want hoe hadden de eerste moslims bijvoorbeeld kunnen weten of Muhammad een openbaring van God reciteerde, terwijl dat in werkelijkheid niet van God kwam? Wie van de eerste moslims had Muhammad kunnen corrigeren als hij zich zou verbeeldde dat hij een openbaring kreeg, terwijl het eigenlijk geen openbaring was? Niemand! En volgens de overleveringen duurde deze vloek zes maanden tot een jaar lang. Dit brengt een serieus probleem met zich mee: Wat heeft Muhammad in die periode nog aan vermeende openbaringen gehad, waarvan niemand weet of het wel echt openbaringen waren en niemand hem terecht had kunnen wijzen?

Het brengt ook een ander probleem met zich mee. Het is namelijk zo dat volgens de Koran de Satan geen macht heeft over degenen die waarlijk in Allah geloven. Zo lezen we in Soera 16 vers 99:

"Voorwaar, hij [Satan] heeft geen gezag over degenen die geloven en hun Heer vertrouwen, 100 Voorwaar, hij heeft alleen gezag over degenen die hem als beschermer nemen en (over) degenen die deelgenoten aan Hem toekennen."

Als de Satan geen gezag heeft over hen die waarlijk in Allah geloven en alleen gezag heeft over degenen die hem als beschermer nemen, wat kunnen we dan op basis daarvan concluderen? De Koran gaat hier nog verder op in, zoals wordt uitgelegd door het Korancommentaar van Ibn Kathir:

*"`A'ishah said, "The Messenger of Allah was bewitched until he thought that he had relations with his wives, but he had not had relations with them."
Sufyan said, "**This is the worst form of magic when it reaches this stage.**" (Ibn Kathir, Soera 113:5)*

En ook in de Tafsir van Ibn Abbas lezen we:

*"(Of the jinn and of mankind) He says: Satan whispers in the hearts of the jinn just as he whispers in the hearts of mankind. The last two surah were revealed about Labid Ibn al-A'sam, the Jew, **who used black magic on the Prophet** (pbuh) and when the Prophet (pbuh) read these two surahs on Labid's black magic, Allah relieved him from it and it was as if he was untied from his fetters'." (Ibn Abbas, Soera 114:6)*

Waar de Bijbel bescherming en zelfs overwinning biedt tegen de invloeden en magie van de Satan (Numeri 23:23, Lucas 10:17-20) zonder dat men erdoor beïnvloed wordt, was Muhammad dus onder de invloed van de macht van Satan middels zwarte magie en wist hierdoor niet of hij ze zag vliegen of niet. Hierdoor moeten wij ons serieus afvragen waarom wij Muhammad überhaupt kunnen vertrouwen met het eeuwige welzijn van onze zielen.

Er is een variant van de hadith, gelijk aan de eerdergenoemde Bukhari 5765, waar Muhammad zelf zegt dat Allah hem genezen had van de zwarte magie. Maar aangezien Muhammad zich dingen verbeeldde, weten we zelfs niet of hij zich die vermeende genezing niet ook heeft zitten te verbeelden. Hij kon per slot van rekening geen onderscheid maken tussen dingen die echt waren en dingen die hij zich verbeeldde.

Sterker nog, toen Muhammad op zijn sterfbed van de pijn verging zien we dat hij zich wederom dingen verbeeldde die niet zouden corresponderen met de werkelijkheid:

*"Sa'id b. Jubair reported from Ibn Abbas that he said: Thursday, and what about Thursday? Then tears began to flow until I saw them on his cheeks as it they were the strings of pearls. He (the narrator) said that Allah's Messenger (may peace be upon him) said: Bring me a shoulder blade and ink-pot (or tablet and inkpot), **so that I write for you** a document (by following which) you would never go astray. They said: Allah's Messenger (may peace upon him) is in the state of unconsciousness." – **Sahih Muslim Boek 013, Nummer 4015***

Volgens de Islamitische traditie was Muhammad een analfabeet. Hij kon niet lezen of schrijven. Maar hier verbeeldt Muhammad zich dat hij wel kan lezen en schrijven en wil een heel document maken voor de moslims om hen op het goede pad te laten blijven, wat op zichzelf al een rijkelijk late vorm van advisering is. Bovendien ondermijnt Muhammad hier op zijn sterfbed de autoriteit van de Koran, want was het Muhammad soms ontgaan dat de moslims de Koran hadden om hen te leiden? En dit brengt dan nog weer een vraag met zich mee. Want als Muhammad niet helemaal bij was en hij zich dusdanig dingen verbeeldde dat hij zelfs de autoriteit van de Koran ondermijnde, hoe weet men dan of Muhammad echt openbaringen van de Koran ontving of dat hij zich die vermeende openbaringen ook niet verbeeldde?

Kortom, geestelijk gezien valt Muhammad hier veel te verwijten. Hij valt dan ook behoorlijk door de mand. Maar de ellende houdt hier niet op voor moslims die hun hoop hebben gevestigd op Muhammad.

15 - Paulus vs Muhammad

En daarom gaan we door met deze serie in de hoop dat zij zullen inzien dat zij misleid werden in de gedachte dat Muhammad een stabiel en rechtvaardig leven leidde. In het volgende deel kijken we naar een gebeurtenis die, geloof het of niet, wellicht nog erger is dan zijn tijd onder invloed van zwarte magie. Daar, maar ook hier, kunnen we concluderen dat Paulus veel beter uit de bus komt dan Muhammad.

Deel III

“Satan wierp op zijn tong”

“De eerste pleiter in een rechtszaak schijnt gelijk te hebben, maar de woorden van de wederpartij werpen pas volledig licht op de zaak.” (Spreuken 18:17)

Dit is deel drie van de serie waarbij er wordt gereageerd op het artikel genaamd “Valt Paulus te vergelijken met de edele profeet?” op de website answering-christianity.nl waarbij de vergelijking tussen Paulus en Muhammad onder drogredekenen uit de weg wordt gegaan. We hebben in deel I gekeken naar de roeping van Paulus en Muhammad. In deel II keken we naar de geestelijke gesteldheid van de beide heren. We hebben toen gezien hoe Muhammad door de mand viel door het feit dat hij onder de invloed van satanische zwarte magie heeft gestaan. Nu gaan we kijken naar misschien wel het meest gênante gegeven uit het leven van Muhammad dat wij in verscheiden Islamitische bronnen tegenkomen.

Muhammad brengt de Satanische Verzen

Wellicht de meest schandelijke en voor moslims gênante gebeurtenis in het leven van hun profeet is het geval van de Satanische Verzen. Dit voorval legt in groot detail vast hoe Muhammad in verlegenheid wordt gebracht door een openbaring van Satan voor te leggen als een openbaring van Allah en wat zelfs in de Koran terecht is gekomen, om even later ook weer te verdwijnen. Maar het kwaad was al geschied en het staat voor altijd genoteerd op het conto van de profeet van de Islam.

Laten we nu kijken naar hoe het verhaal van de Satanische Verzen in de Islamitische bronnen wordt weergegeven. Omdat de bronnen er zo veel en uitgebreid zijn, zal er een selectie moeten worden gemaakt uit de bronnen die het vermelden. Zo voorkomen we dat het een heel boekwerk wordt. Want zo talrijk en uitgebreid zijn de islamitische bronnen nu eenmaal aangaande dit onderwerp. We beginnen met de bron die Berkan Kucuk ook op zijn website gebruikt. Het is zoals gezegd een uitgebreid stuk, maar het geeft wel een goed beeld van wat er volgens de islamitische traditie heeft afgespeeld en hoe Muhammad de boodschap van Satan communiceerde.

Onder het veelzeggende kopje "**SATAN WERPT EEN VALSE OPENBARING OP DE TONG VAN GODS BOODSCHAPPER**" schrijft de Islamitische geleerde en historicus Al Tabari het volgende in zijn Tarich (historie):

TABARI deel 6, blz 107 –

De Boodschapper van God was begerig voor het welzijn van zijn volk en wenste voor een verzoening te zorgen met hen op welke manier hij ook kon. Er werd gezegd dat hij een manier wilde vinden om dit te doen en wat er gebeurde was als volgt.

Ibn Humayd – Salamah-Muhammad b. Ishaq – Yazid b. Ziyad al-Madani – Muhammad b. Ka'b al-Qurazi: Toen de boodschapper van God zag hoe zijn stam hun ruggen tot hem wendden en bedroefd was hen de boodschap te zien schuwen die hij hen van God bracht, verlangde hij in zijn ziel dat er iets tot hem zou komen van God dat hem zou verzoenen met zijn stam. Met zijn liefde voor zijn stam en zijn begeerte voor hun welzijn had het hem een plezier gedaan als enigen van de moeilijkheden die zij hem hadden bezorgd konden worden gladgestreken, overlegde hij in zichzelf en verlangde vurig naar zo een afloop. Toen openbaarde God: (171)

"Bij de ster wanneer zij valt, Uw metgezel is noch afgedwaald noch afgeweken, Noch spreekt hij naar eigen begeerte, Het is slechts de Openbaring die wordt nedergezonden..."

En toen kwamen de woorden:

Hoe zien jullie dan al-Laat en al-'Oezza, en Manaaf, de derde, de andere?"

Satan wierp op zijn tong, vanwege zijn innerlijke overleggingen en wat hij verlangde tot zijn volk te brengen, ***de woorden:***

"Deze zijn de hoog vliegende kraanvogels; waarlijk hun bemiddeling is met goedkeuring geaccepteerd. (172)

Toen de Quraish dit hoorden, verblijdden zij zich en waren gelukkig en uitzinnig op de manier dat hij over hun goden sprak en zij luisterden naar hem, ***terwijl de moslims***, volledige vertrouwen in hun profeet hebbende aangaande de boodschap die hij van God bracht, ***hem niet verdachten van missers, illusies of fouten. Toen het tijd was te buigen, de Soera volbracht hebbend, boog hijzelf neer en de moslims deden het ook, hun profeet volgende, vertrouwend in de boodschap die hij had gebracht en volgden zijn voorbeeld op. De politheïsten van de Quraish en anderen die in de moskee waren (173) bogen zich eveneens vanwege de eer aan hun goden die zij hadden gehoord zodat er niemand in de moskee was, gelovige of ongelovige, die zich niet gebogen had. De ene uitzondering was Al-Walid b. Al-Muqhirah, die een hele oude man was en zich niet kon buigen; maar hij nam een handjevol aarde van de vallei in zijn hand en boog over dat.*** Toen verlieten zij allemaal de moskee.

De Quraish waren verheugd bij het noemen van hun goden die zij gehoord hadden, zeggende "Muhammad heeft onze goden in de meest gunstig mogelijke manier genoemd, zeggend in zijn recitatie dat zij de hoog vliegende kraanvogels zijn en dat hun bemiddeling is ontvangen met goedkeuring."

Het nieuws van de buiging bereikte de metgezellen van de boodschapper van God die in Ethiopië waren en zij zeiden "de Quraish hebben Islam geaccepteerd." Sommigen keerden terug terwijl anderen achterbleven. ***Toen kwam Gabriel tot de boodschapper van God en zei "Muhammad, wat heb je gedaan? Je hebt tot de mensen gereciteerd wat ik je niet van God gebracht heb en jij hebt gezegd wat niet tot jou gezegd was."*** Toen was de boodschapper van God erg bedroefd en had grote vrees van God, maar God stuurde een openbaring tot hem, want Hij was heb genadig, stelde hem gerust en verlichtte de zaak voor hem, informeerde hem dat hij net als andere profeten en boodschappers was en openbaarde:

"En Wij hebben voor jouw tijd geen gezant of profeet gezonden zonder dat de satan hem, wanneer hij iets wenste, iets [om] volgens zijn wens [voor te lezen] had ingegeven.

Maar Allah schaft af wat de satan ingeeft en dan stelt Allah Zijn tekenen eenduidig vast. Allah is wijs en wetend." (174)

Zo verwijderde God het verdriet van zijn boodschapper, stelde hem gerust over wat hij vreesde en annuleerde de woorden die Satan op zijn tong had geworpen, dat hun goden de hoog vliegende kraanvogels waren wiens bemiddeling met goedkeuring geaccepteerd was. Hij openbaarde het nu als volgt "***al-Laat en al-'Oezza, en Manaas, de derde, de andere?***" met de woorden "Zijn voor u de mannelijke wezens en voor Hem de vrouwelijke? Dat is dan een onrechtvaardige verdeling; Dit zijn slechts namen die u uitgedacht heeft – u en uw vaders" tot de woorden "aan wie Hij wil en wie Hem behaagt."

Dit betekent: hoe kan de bemiddeling van hun goden van belang zijn bij God? Toen Muhammad een openbaring van God bracht, ***waarmee hij annuleerde wat Satan op de tong van zijn profeet had geworpen***, zeiden de Quraish "Muhammad heeft zich afgewonden van wat hij had gezegd omtrent de positie van jullie goden bij God en hij heeft het veranderd en iets anders gebracht." ***De twee zinnen die Satan op de tong van de boodschapper van God geworpen had werden genoemd door iedere polytheïst*** en zij werden zelfs nog onvriendelijker en gewelddadiger in hun vervolging van die Islam hadden geaccepteerd en de boodschapper van God volgden.

Tabari citeert ook een volgende overlevering:

...Al-Qasim b. Al-Hasan – al Husayn b. Daud – Hajja – Abu Mashar – Muhammad b. Kab al-Qurazi en Muhammad b. Qays:

De boodschapper van God zat in een grote vergadering van de Quraish, wensend dat geen openbaring tot hem zou komen van God die hen verder van hem zou kunnen verwijderen. Toen openbaarde God "***Bij de ster wanneer zij valt, Uw metgezel is noch afgedwaald noch afgeweken...***"

En de boodschapper van God reciteerde het totdat hij kwam bij:

"Hoe zien jullie dan al-Laat en al-'Oezza, en Manaaf, de derde, de andere?"

Toen Satan twee zinnen op zijn tong wierp:

"Deze zijn de hoog vliegende kraanvogels; waarlijk hun bemiddeling is met goedkeuring geaccepteerd"

Hij noemde hen en voltooide de Soera. ***Toen hij zichzelf boog op het einde van de Soera, boog de hele gezelschap zich met hem. Al-Walid v. Al-Mughirah hief wat stof tot zijn voorhoofd en kantelde zich daarover, want hij was een hele oude man en kon zich niet buigen.*** Zij waren tevreden met wat Muhammad geuit had en zeiden "we erkennen dat het God is die over leven en dood beschikt, die creëert en voorziet van voedsel, maar als deze goden van ons voor ons bemiddelen bij hem en als jij hen hun deel geeft, dan sluiten we bij je aan."

Die avond kwam Gabriel tot hem en nam de Soera met hem door en toen hij ***de twee zinnen bereikte die Satan op zijn tong had geworpen*** zei hij, ***"Deze twee heb ik niet tot jou gebracht."*** Toen zei de boodschapper van God, ***"Ik heb dingen verzonnen tegen God en hem woorden toegeschreven die hij niet gesproken heeft."***

Toen openbaarde God tot hem:

"En zij hadden u bijna afgewend van wat Wij aan u geopenbaard hadden, zodat u iets anders over Ons verzonnen zou hebben..."

Tot de woorden:

"En u zou dan geen beschermer tegen Ons vinden" (177)

Hij bleef zwaar ontmoedigd en bezorgd tot de openbaring van het vers:

"En Wij hebben voor jouw tijd geen gezant of profeet gezonden... tot de woorden ... Allah is wijs en wetend." (178)

Toen zij die naar Ethiopië geëmigreerd waren hoorden dat al de mensen van Mekka de Islam hadden geaccepteerd, keerden zij terug naar hun stammen, zeggende, "Zij zijn ons veel dierbaarder"; maar zij kwamen erachter dat de mensen zich hadden bedacht toen God had geannuleerd ***wat Satan op de tong van de boodschapper van God had geworpen.***"

Tot zover Al Tabari. Hier volgt een kleine opsomming van wat zich heeft afgespeeld:

1. Muhammad verlangde naar een openbaring die hem en de mensen van zijn stam bij elkaar zou brengen
2. Dit verlangen leidde ertoe dat Muhammad Soera An Najm citeerde, waarbij de Satan de openbaring van Allah wist te verstoren en Muhammad de woorden van Satan aanzag voor de woorden van Allah
3. Iedereen, zowel moslim als niet-moslim, boog neer in aanbidding na het voltooiën van dat hoofdstuk. De moslims hadden geen erg in de misser van Muhammad en de mensen van Mecca waren in de wolken dat Muhammad eindelijk hun goden had geëerd.
4. Muhammad werd later door Gabriel terechtgewezen en zij concludeerden dat Muhammad een openbaring had verzonnen en die aan Allah had toebedeeld, terwijl het van Satan kwam.
5. Allah openbaarde een Koran vers om Muhammad gerust te stellen dat hij niet de enige was die dit overkwam en deed daarmee teniet wat Satan had aangericht

Ik hoef niemand te vertellen hoe vernietigend dit verhaal is voor de profetische ambities van Muhammad. Niet het onderscheid kunnen maken tussen een openbaring van God en een openbaring van Satan is behoorlijk problematisch om het op zijn zachtst te zeggen. En hier hebben moslims hun eeuwige hoop op gevestigd en hun eeuwige ziel aan toevertrouwd. Zoals al gezegd, dit verhaal is wijd verspreid in de Islamitische bronnen te vinden.

Ook in de zogenoemde authentieke hadiet collectie van Bukhari zien we een verwijzing naar dit verhaal, al is het een behoorlijk opgeschoonde versie:

Verteld door 'Abdullah bin Masud: de profeet reciteerde Soerat-an-Najm (53) en boog zich neer terwijl hij het reciteerde en al de mensen bogen en een man onder de mensen nam een handvol stenen of aarde en hief die tot zijn gezicht en zei "Dit is toereikend voor mij". Later zag ik hem gedood worden als een ongelovige. (Sahih al-Bukhari, Deel 2, Boek 19, Nummer 176; zie ook Nummer 173)

En

Verteld door Ibn Abbas: De profeet boog zich terwijl hij An-Najm reciteerde en met hem bogen de moslims, de heidenen, de jinns en alle mensen. (Sahih al-Bukhari, Deel 2, Boek 19, Nummer 177)

De raakvlakken met het verslag van Al Tabari zijn helder. Ook het feit dat de man een handvol stenen pakte en daarover zijn gezicht boog vanwege zijn oude leeftijd vinden we in het verslag van Al Tabari terug. Laat Soera An Najm nou toevallig het hoofdstuk zijn dat Muhammad reciteerde toen hij de afgoden van de mensen van Mekka eerde en iedereen met hem boog. Het is nogal logisch dat de moslims met hem neerbogen, immers hij is hun profeet. Maar wat denk je dat de reden is dat de niet-moslims, die een afkeer hadden voor Muhammad's constante beledigingen van hun afgoden, zich juist hier samen met de moslims verenigden in aanbidding? Probeer maar met een andere verklaring hiervoor te komen behalve de Satanische Verzen, zoals wij dit gelezen hebben in het verslag van Al Tabari.

Zo lezen we ook in de verschillende Tafsirs (Korancommentaren) van Al Jalalayn, Ibn Abbas, Al Zamakhshari en zo een hele reeks aan Islamitische geleerden ongeveer het volgende wanneer wij de uitleg van Soera Al Hajj erbij halen:

En Wij hebben voor jouw tijd geen gezant of profeet gezonden (rasūl) — dit is een profeet die is opgedragen om een boodschap te bezorgen – of profeet (nabī) — iemand die niet is opgedragen iets te bezorgen – maar toen hij reciteerde [het Schrift] wierp Satan iets in zijn recitatie, dat niet van de Koran is, maar wat zij, tot wie hij [de profeet] gezonden is, prettig zouden vinden. De profeet (s) had, tijdens een samenkomst van de [mannen van] Quraish, na het reciteren van [het volgende vers uit] surat al-Najm, ***Hoe zien jullie dan al-Laat en al-'Oezza, en Manaas, de derde, de andere?*** [53: 19-20], toegevoegd, als gevolg van dat Satan deze op zijn tong geworpen had zonder dat hij [de profeet] zich ervan bewust was, [de volgende woorden]: ***'Deze zijn de hoog vliegende kraanvogels (al-gharāniq al-'ulā); waarlijk hun bemiddeling is met goedkeuring geaccepteerd'***, en dus waren zij [de mannen van Quraish] hierover verblijd. Gabriel, echter, informeerde hem [de profeet] later hierover dat Satan iets op zijn tong had geworpen en hij was er verdrietig over; maar was [daarop volgend] gerustgesteld met het volgende vers dat hij berust mag zijn [van Gods genegenheid]; Daarmee annuleert, doet God teniet, wat Satan geworpen heeft, dan bevestigt God zijn openbaringen. En God is de Weter, van wat Satan werpt van wat er genoemd is, Wijs, in zijn mogelijk maken dat hij [Satan] zulke dingen doet, want hij doet wat hij wilt. (Bron)

Ibn Kathir plaatst in zijn Tafsir kanttekeningen bij de authenticiteit van dit verhaal, maar kan er gewoon niet omheen wanneer hij vers 52 van Soera 22 behandelt en moet er vermelding van maken. Hij begint zijn uitleg dan ook met de volgende woorden met de veelzeggende titel:

“Hoe de Shaytan Leugens in de woorden van de boodschapper wierp, en hoe Allah dat teniet deed”

Bij dit geval noemden vele geleerden van Tafsir het verhaal van de Gharaniq en hoe velen van hen die naar Ethiopië waren geëmigreerd terugkwamen toen zij dachten dat de afgodendienaars van de Quraish moslim waren geworden, maar deze verslagen komen door een Moersal ketting van overleveringen en ik denk niet dat enige van hen als Sahih mag worden geacht.

En Allah weet het best. Al Bukhari zei, "Ibn 'Abbas zei, (in zijn recitatie (van de openbaring).) "Toen hij sprak, de Satan (enige leugens) in zijn spraak wierp, maar Allah deed teniet wat de Satan wierp." (Tafsir Ibn Kathir, 22:52)

Dit vers is niets anders dan een regelrecht gevolg van het verslag van de Satanische Verzen, waarin wordt beweerd dat Muhammad hiermee zou zijn gevrijwaard. Moersal wil overigens zeggen dat het wel een complete ketting van overlevertaars kent, maar dat de ketting niet tot een Sahabi (metgezel van Muhammad) terug te traceren is, maar tot een Tabi'i (een opvolger van de metgezellen van Muhammad).

Omdat dit zo een zware molensteen om de nek van de Islamitische profeet is, hebben vooral moslim apologeten de taak op zich genomen om dit verhaal als verzonden te bestempelen en anderen ervan te overtuigen dit verhaal niet serieus te nemen. Zij hebben daarbij alles op alles gezet. Het probleem is echter dat deze gebeurtenis veelvuldig en in de vroegste Islamitische bronnen te vinden is. Dit zijn geen christelijke bronnen, noch zijn het joodse bronnen die Muhammad in een kwaad licht willen zetten of iets dergelijks. Het zijn **Islamitische bronnen**, door moslims en voor moslims opgetekend!

Het is behoorlijk ongeloofwaardig te stellen dat de eerste generaties moslims zichzelf zo een belastend verhaal zouden laten aansmeren door buitenstanders of zelf zouden verzinnen, met als doel om Muhammad hetzij "goed" uit de bus te laten komen, hetzij in verlegenheid te brengen. Geen van deze opties zijn plausibel of houdbaar, zeker als wij erbij stil staan dat er maar liefst tussen de 18 en 25 bronnen (volgens sommigen zelfs 37 bronnen!) zijn in de Islamitische literatuur van de eerste 2 eeuwen waarnaar dit werk te traceren is. Daarvan voldoen 3 kettingen (isnad) van overlevertaars, volgens de prominente Islamitische geleerde Ibn Hajar Al Asqalani, aan de eis van authenticiteit.

Buiten dat, zegt Al Asqalani dat al zouden deze verslagen allemaal als Moersal worden geclassificeerd dan nog zou het collectieve gewicht van al deze Moersal verslagen alsnog een aanwijzing zijn voor de authenticiteit van dit verhaal.

En dus kunnen we moeilijk anders concluderen dan dat de Satanische Verzen werkelijk van de lippen van Muhammad de wereld in zijn gerold en is dit de enige plausibele verklaring van het ontstaan en instandhouding ervan:

(Dit rapport verschijnt in de verslagen van Al-Tabari en in sommige andere historische werken en zouden mogelijk een feit zijn. ... (Hier wordt in het laatste gedeelte van het verslag verteld dat het verhaal dat, eens, met uitzondering van een paar ongelovigen, al de mensen en Jinnies [sic] zich bogen met de Heilige Profeet, correct is, zoals gerapporteerd in de Sahih van al-Bukhari, hoofdstuk, Commentaar op SURA, al-NAJM).” De rest van het verhaal is duidelijk een absurde mythe dat geen commentaar verdient. De meeste van de grote traditionalisten, bijvoorbeeld al-Baihaqi, Qadi ‘Iyad, al-‘Aini, al-Mundhiri en al-Nawawi hebben het als zijnde vals en verzonnen verklaard. Maar jammer genoeg hebben vele traditionalisten het opgetekend met verwijzing naar de ketting van overleveraars. Onder hen zijn de bekenden zoals: al-Tabari, Ibn Abi Hatim, Ibn al-Mundhir, Ibn Mardauyah, Ibn Ishag, Musa ibn ‘Uqba, and Abu Ma’shar. **Het is dan ook vooral vreemd dat Ibn Hajar, een gerenomeerde autoriteit van tradities erop staat dat het verhaal waar is en zegt,** “Zoals we hierboven hebben vermeld, **drie van de kettingen van overleveraars voldoen aan de conditie benodigd voor een authentieke verslag.** Deze verslagen zijn, echter, allemaal ‘Moersal’ tradities en zij die de ‘Mursal’ tradities geloven mogen op basis daarvan de zaak beargumenteren.” (*Sirat-un-Nabi (The life of the Prophet)*, by Allama Shibli Naumani, renderings into English by M. Tayyib Budayuni [Islamic Bookstore, New Delhi, 2001], Volume 1, pp. 217-218;)

En:

[Toen vervolgde al-Tabari met het vertellen van de verslagen erover, allemaal zwak, maar het collectieve gewicht ervan ***wijst naar de authenticiteit ZOALS GEZEGD DOOR IBN HAJAR in Fath al-Bari*** (zie onder).] 7. Ibn Hajar in Fath al-Bari, 1959 ed. vol. 8: Bron) (toelichting: de beheerders van deze bron hebben recentelijk een deel van bovenstaande citaten weggehaald.)

Als we de ontwikkelingen van de meningen van de islamitische geleerden omtrent de Satanische Verzen volgen vanaf de vroegste stadia tot aan de latere eeuwen binnen de Islam, dan zien we dat de eerste generaties dit verhaal niet als een probleem zag voor de profetische carrière van Muhammad. Zijn profetische misser en zijn daarop volgende geruststelling en herstel door Allah was voor hun juist bewijs dat Muhammad een echte profeet was.

Echter, latere moslims zagen het probleem van de Satanische Verzen, vooral door de ontwikkeling van de islamitische doctrine van 'isma (onfeilbaarheid) en ook in hun interactie met Christenen, die Jezus als de smetteloze Zoon van God presenteerden, waarbij Muhammad, juist als hij de Satanische Verzen werkelijk gesproken heeft, compleet tekort schiet en geheel verbloemt. En dus doen moslims tegenwoordig hun uiterste best om dit verhaal van de Satanische Verzen te negeren en zichzelf van enige cognitieve dissonantie te kunnen ontdoen door te doen alsof het nooit gebeurd is. Het verhaal is echter, zoals vele Islamitische geleerden zeggen, te wijd verspreid onder de Islamitische bronnen en wordt geaccepteerd door vrijwel alle vroege islamitische geleerden in de eerste paar eeuwen van de Islam om het zomaar onder het tapijt te kunnen schuiven. Het verhaal van de Satanische Verzen loopt simpelweg via te veel wegen naar Muhammad om te opperen dat het geen enkele basis zou hebben in de historie.

En tot deze conclusie komt ook de Islamitische geleerde Ibn Taymiyya, ook wel Sjeikh ul-Islam genoemd en geliefd onder Salafistische moslims. Ibn Taymiyya geloofde wel in het principe van 'Ismat anbiya' (de onfeilbaarheid van de profeten), maar geloofde dat dat principe betekende dat de profeten niet volhardden in hun fouten, niet dat ze geen fouten konden maken. In zijn werk accepteert en verdedigt Ibn Taymiyya consequent de historische basis van de Satanische Verzen en ziet het juist als bewijs voor Muhammads profetische roeping (het wordt hier een beetje technisch, maar voor de aandachtige lezer zal onderstaande informatie behoorlijk waardevol blijken):

They say: The reports in explanation of this verse in the books of tafsir and hadith are **well-known and reliable and the Quran is in agreement with these reports**. For God's abrogation of what Satan casts and His establishing His Signs [ayat] is precisely so as to remove what has fallen into his ayat and is to distinguish Truth from Falsehood so that His ayat are not confused with anything else: while the making of that which Satan cast as "a trial for those in whose hearts there is sickness and for those whose hearts are hardened" can only happen if what was cast was something external which the people heard and not something internal of the soul ... (Shahab Ahmed, Ibn Taymiyya and the Satanic Verses, blz 76-77, citaat uit Majmu' fatawa Shaykhi 'I-Islam Ahmad ibn Taymiyyah, ...Riyad: Matabi al-Riyad, 1381-86/1962-66, 10:290-292)

En ook:

If marasil (*meervoud van mursal*) are transmitted by a number of chains of transmitters and these reports are free of the possibility of having been fabricated through deliberate collusion or of agreeing without deliberate design, then they are indubitably sound [kanat sahihatan qatan] ... If the Hadith has been transmitted by two or more chains and it is known that the transmitters did not collude in its fabrication, and it is also known that such reports could not agree with each other by chance and without deliberate design, then it becomes known that the Hadith is sound [sahih]. (Shahab Ahmed, Ibn Taymiyya and the Satanic Verses, blz 80, citaat Ibn Taymiyya uit Muqaddimah fi usuli 'I-tafsir, Damascus: Dar al-Athar al-Wataniyyah, 1936, p. 15-16)

Shahab Ahmed somt het argument van Ibn Taymiyya tegen de authenticiteit van de Satanische Verzen als volgt op, op blz 84 van zijn Doctrinale Thesis:

Unlike the majority of jurists, he does not stipulate that a Hadith must be transmitted by a specific number of riwayaths in order for it to be considered *mutawatir*, nor that the transmissions agree in wording.

For him, **if the information in question has been widely accepted as true by the early community, then the transmission is considered *mutawatir***. This is so even if the reports disagree in wording but agree in meaning in which case the transmission is deemed “ma tawatara mana-hu” (a transmission the meaning of which is established by common or recurrent transmission). (43) Ibn Taymiyyah points out that acceptedly [sic] sahih Hadiths also disagree on the details: “If someone transmits a long story with all sorts of things in it, and someone else transmits it in a similar manner to the first person without having colluded with him; ***then the whole story cannot be an error, just as the whole story cannot be a lie***. Rather, an error may enter such a transmission in some part of the story such as is the case with the Prophet’s (Peace and Preservation be upon him!) purchase of a camel from Jabir. Anyone who contemplates its chains of transmission will know categorically that the Hadith is sound [sahih], even though the transmitters disagree over the price (of the camel)...”; see Muqaddimah fi usuli ‘l-tafsir, Damascus: Dar al-Athar al-Wataniyyah, 1936, p. 17. (Shahab Ahmed, blz 84-85)

Nogmaals, dit verhaal is uitsluitend te vinden in (en de wereld ingerold vanuit) de vroegste Islamitische bronnen! Wanneer men dus stelt dat dit verhaal niet te vertrouwen is, massaal door de eerste generaties moslims is verzonnen en zij derhalve een stel onbetrouwbare leugenaars zijn geweest, is een dikke streep door de rekening van alle Islamitische kennis die moslims pretenderen te bezitten. Want het maakt meteen alle andere bronnen verdacht. Oftewel: dit is een onmogelijke positie voor iedere serieuze student van de islamitische literatuur.

En alsof de ellende maar niet ophoudt voor moslims volgt hier nog een saillant detail dat we terugvinden in de Koran. We hebben in het vorige deel van deze serie al gezien dat Muhammad onder de invloed van satanische magie was. In dit deel hebben we gezien hoe hij een boodschap van de Satan doorgaf aan zijn volgelingen. Maar als we de Koran moeten geloven heeft de Satan geen invloed op hen die op Allah vertrouwen:

“En wanneer jullie de Kuran lezen: zoek dan de bescherming van Allah tegen de vervloekte Satan. Voorwaar, hij heeft geen gezag over degenen die geloven en hun Heer vertrouwen, Voorwaar, hij heeft alleen gezag over degenen die hem als beschermer nemen en (over) degenen die deelgenoten aan Hem toekennen.” (16:98-100)

Maar we lezen net dat Satan wél invloed had op Muhammad. Als dit vers in de Koran dus waar is, dan is Muhammad óf iemand die deelgenoten aan Allah toekent, óf iemand die Satan als beschermer neemt. Hoe kan iemand Muhammad nu nog vertrouwen als geestelijk leider? En hij moet nota bene de profeet der profeten voorstellen!

De Satanische Verzen zijn niet alleen problematisch met betrekking tot Soera 16:98-100. Nog belangrijker is dat het ook Bijbels gezien vernietigend is voor Muhammad dat hij beweerde een profeet te zijn in lijn met de vorige profeten. Want als hij volgens het criterium van die vorige profeten moet worden geoordeeld, doemt de volgende veroordeling van Muhammad op:

Maar een profeet, **die overmoedig genoeg is om in Mijn Naam een woord te spreken, dat Ik hem niet gebod te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt – die profeet zal sterven.**

(Deuteronomium 18:20)

Dit vers is extra gênant voor moslimapologeten omdat zij, wanneer ze Muhammad in de Bijbel willen vinden, Deuteronomium 18:18 citeren als gaande over Muhammad. We hebben hier al gezien dat Deuteronomium 18:18 niet over Muhammad kan gaan. Maar als we een vers zoeken dat Muhammad als gegoten past, dan moeten we toch echt twee verzen later kijken in het zojuist geciteerde vers 20.

De Bijbel bewijst dus niet dat Muhammad een echte profeet was. De Bijbel bewijst dat hij een valse profeet was. Zoals Muhammad over zichzelf gezegd heeft “***Ik heb dingen verzonnen tegen God en hem woorden toegeschreven die hij niet gesproken heeft***”, echt gesproken alsof hij Deuteronomium 18:20 zelf in gedachte had, waarmee hij zichzelf onmiskenbaar veroordeelt en diskwalificeert als een ware profeet.

Conclusie: als wij de geestelijke gesteldheid van Paulus en Muhammad dan ook hier naast elkaar leggen dan zien we dat Paulus standvastig was in de overlevering van zijn boodschap, hij kon zonder problemen de het verschil identificeren tussen Gods openbaringen en de verdraaiingen van de Satan. Derhalve is er geen enkele reden om de geestelijke gesteldheid van Paulus in twijfel te trekken.

Echter, als we kijken naar de geestelijke gesteldheid van Muhammad zien we dat er nogal wat schort aan zijn betrouwbaarheid en dan druk ik mij nog zachtjes uit: al mocht hij de beste bedoelingen hebben gehad, hij was niet stabiel, kon niet het verschil identificeren tussen een openbaring van Allah en een openbaring van de Satan, was onder Satanische machten door middel van zwarte magie en staat volgens Soera 16:98-100 veroordeeld als shirk-pleger c.q. een dienaar van de Satan. Om die reden moeten wij serieuze vraagtekens zetten bij zijn kwalificaties als geestelijk leider van hen die God in waarheid zoeken.

Deel IV

Integriteit & Eerlijkheid

“De eerste pleiter in een rechtszaak schijnt gelijk te hebben, maar de woorden van de wederpartij werpen pas volledig licht op de zaak.” (Spreuken 18:17)

Dit is deel IV van een serie reacties op een artikel van de website answering-christianity.nl waar de moslimschrijver probeert aan te tonen dat de apostel Paulus en de islamitische profeet Muhammad niet te vergelijken zijn en dat Muhammad overigens een beter voorbeeld is voor de mensheid dan de apostel Paulus. In deel I, II en III hebben we gekeken naar de roeping van beide mannen en naar de geestelijke gesteldheid van zowel Paulus als Muhammad met als doel te zien wie ons geestelijk tot een beter voorbeeld is geweest en naar wie wij derhalve beter kunnen luisteren als het gaat om ons geestelijk welzijn.

We gaan nu kijken naar het sociale aspect van de leer van beide heren. Wie geeft het beste voorbeeld en de beste aanwijzingen omtrent de omgang met mensen van binnen de gemeenschap en erbuiten?

Wederom kijken we eerst naar de apostel Paulus als morele leraar wat betreft de integriteit van de gelovige. Wanneer men de brieven van Paulus leest dan wordt het al snel duidelijk dat integriteit en eerlijkheid hoog moeten staan aangeschreven in het leven van een gelovige, volgens de apostel van Christus. De gelovige moet boven alles eerlijk zijn, te allen tijde (Colossenzen 3:9) omdat wij als christenen dienaren zijn van Degene die Zich De Waarheid en De Getrouwe noemt. Paulus leerde altijd en overal eerlijk te blijven en liet dit voorbeeld altijd zelf zien. Zo zegt hij in 2 Korintiërs 1:12 het volgende:

Wij kunnen eerlijk zeggen dat wij altijd zuiver en oprecht geweest zijn. Wij hebben rustig op de Here vertrouwd en niet op ons eigen kunnen. Dat geldt in het bijzonder voor onze omgang met u.

Omdat de eerlijkheid en integriteit van Paulus altijd in dienst van God staan, spoort hij ons ook aan alles altijd integer en eerlijk in dienst van God te doen (1 Korinthiërs 10:31, Efeziërs 4:25) en God bovenal te behagen in plaats van mensen. Zelfs vuile en onbehoorlijke taal mag onze lippen niet verlaten (Efeziërs 4:29)

Er is echter een tekst die vaak wordt geciteerd door moslims om Paulus neer te zetten als iemand die leugens goedkeurt in bepaalde contexten. Deze tekst vinden we in Romeinen 3:7 waar geschreven staat:

Maar als God meer eer ontvangt door mijn oneerlijkheid—omdat die zo schril afsteekt tegen de waarheid van God—waarom word ik dan nog als zondaar veroordeeld?

Het argument van moslims is hier dat Paulus zou zeggen dat liegen geen zonde is wanneer er iets positiefs uitkomt. Moslims komen tot deze conclusie omdat zij alleen dit vers lezen. Maar wanneer wij de tekst in zijn context lezen dan blijkt dat Paulus juist het tegenovergestelde zegt. Sterker nog, het volgende vers veroordeelt deze gedachtegang. Hier de directe context. Let u dus vooral op vers 8:

3 Als sommigen van hen ontrouw zijn geweest, zal God daardoor dan ook ontrouw worden? 4 Nee! Ieder mens mag dan een leugenaar zijn, God is het niet, Hij spreekt altijd de waarheid. Er staat immers in de Psalmen: 'Here, uw uitspraken zijn altijd rechtvaardig. U wint al uw rechtszaken.' 5 Maar als onze onrechtvaardigheid de rechtvaardigheid van God bevestigt, hebben wij dan recht van spreken? Is God dus onrechtvaardig als Hij ons oordeelt? Dat is natuurlijk een menselijke gedachte! 6 Nee, God is niet onrechtvaardig! Anders zou Hij toch geen rechter van de wereld kunnen zijn. 7 Maar als God meer eer ontvangt door mijn oneerlijkheid—omdat die zo schril afsteekt tegen de waarheid van God—waarom word ik dan nog als zondaar veroordeeld? 8 Sommigen laten ons zeggen: doe het kwade dan maar, opdat het goede daaruit voortkomt. Deze mensen verdienen het oordeel.

Paulus speelt hier een soort van advocaat van de duivel door middels een vraag-en-antwoord methodiek potentiële vragen te beantwoorden om Gods trouw en rechtvaardigheid te belichten.

De vraag in vers 7 is juist iets waarvan Paulus zegt dat onterecht wordt beweerd over hem en zijn medegelovigen en Paulus zegt dat degenen die de filosofie van vers 7 erop nahouden juist het oordeel van God verdienen. Romeinen 3 vers 7 is dus geen bewijs dat Paulus liegen goedkeurde, ook niet om er iets goeds uit te laten komen.

Het ironische is dat moslims ook hier weer met twee maten meten. Zij klagen Paulus aan, zoals net gezien onterecht, om hem te veroordelen dat hij het liegen om iets positiefs te bereiken zou promoten. Maar laat dit nou precies hetgeen zijn dat hun profeet Muhammad wel als iets goeds zag en zo ook leerde. In de overleveringen van Muhammad zien we dat hij in bepaalde gevallen keihard liegen aanspoorde om er iets goeds uit te laten voortkomen:

Verteld door Um Kulthum bint Uqba: Dat zij Allahs Apostel hoorde zeggen, "Hij, die vrede maakt tussen mensen door goede informatie te verzinnen of goede dingen te zeggen, is geen leugenaar. (Sahih Al Bukhari 49:857)

Het doel heiligt dus de middelen volgens Muhammad. En ook wanneer hij iemand dood wilde hebben, liet hij zijn metgezellen liegen om het voor elkaar te krijgen:

Verteld door Jabir bin 'Abdullah: Allah's Apostel zei, "Wie is bereid Ka'b bin Al-Ashraf te doden, die Allah en zijn apostel heeft gekwetst?" Hierop stond Muhammad bin Maslama op en zei, "Oh Allahs Apostel! Wil je dat ik hem doodt?" De Profeet zei, "Ja", Muhammad bin Maslama zei, "Dan sta mij toe om (valse) dingen te zeggen (d.w.z. om Ka'b te misleiden)," De Profeet zei, "Je mag het zeggen." (Sahih Bukhari, Volume 5, Boek 59, Hadith 369)

Er zijn volgens Muhammad drie gevallen waarbij moslims gewoon glashard mogen liegen:

Humaid b. 'Abd al-Rahman b. 'Auf vertelde dat zijn moeder Umm Kulthum ... hoorde dat Allahs boodschapper zei: Een leugenaar is niet iemand die verzoening probeert te brengen tussen mensen en goed spreekt (om een geschil te vermijden), of hij vertelt goed. Ibn Shihab zei dat hij gehoord heeft dat geen vrijstelling is voor wat dan ook voor mensen om een leugen te vertellen behalve in drie gevallen: In de strijd, om verzoening tussen mensen te bewerken en het vertellen van woorden van een man naar zijn vrouw en het vertellen van de woorden van een vrouw naar haar man (in een verdraaide vorm om verzoening tussen hen te bewerkstelligen). (Sahih Muslim, Boek 32, Hadith 6303)

We zien duidelijk dat Muhammad juist datgeen doet en goedkeurt waarvan moslims Paulus hebben proberen te beschuldigen in Romeinen 3. Moslims vinden dit blijkbaar een kwalijke praktijk, want zij trachtten de apostel Paulus voor deze praktijk aan te klagen en zijn betrouwbaarheid te ondermijnen. Maar daarmee ondermijnen ze juist de betrouwbaarheid van hun eigen profeet, een veroordeling die in deze wel terecht blijkt te zijn.

Maar hier houden de problemen nog niet op voor moslims. Muhammad zijn openbaring, de Koran, bevat ook een leer genaamd Taqiya, Arabisch voor "verbergen", waarbij je mag liegen om jouw ware intenties te verbergen en zodoende jouw leven te redden als je denkt in levensgevaar te zijn of om de promotie van de Islam verder te helpen. Wat betrouwbaarheid en integriteit betreft is dit misschien wel de meest verdachtmakende en betichtende leer in welke religie dan ook. Wij vinden dit fenomeen in Soera 3:28:

Laten de gelovigen niet de ongelovigen in plaats van de gelovigen als beschermers nemen, en degene die dat doet heeft niets meer met Allah te maken, behalve wanneer jullie hen (de ongelovigen) angstig vrezen. En Allah waarschuwt jullie (voor) Zijn (bestrafing). En tot Allah is de terugkeer.

In de Tafsir van Ibn Kathir, de uitleg van de meest gebruikte klassieke Tafsir die moslims gebruiken, lezen we de volgende verklaring van hoe dit vers geïmplementeerd dient te worden door moslims. Het werd immers ook op die manier door Muhammad en zijn kompanen geïmplementeerd:

*(unless you indeed fear a danger from them) meaning, except those believers who in some areas or times fear for their safety from the disbelievers. **In this case, such believers are allowed to show friendship to the disbelievers outwardly, but never inwardly. For instance, Al-Bukhari recorded that Abu Ad-Darda' said, "We smile in the face of some people although our hearts curse them."** Al-Bukhari said that Al-Hasan said, "The Tuqyah is allowed until the Day of Resurrection."*

Wederom zien we dat liegen is toegestaan. Moslims mogen dus, volgens Soera 3:28 voor de buitenwereld wel doen alsof zij ongelovigen mogen, maar het is moslims niet toegestaan om innerlijk enige affectie of vriendschap jegens de ongelovige te voelen. De kompaan van Muhammad legt uit hoe zij dit fenomeen implementeerden: **met mensen lachen als uiterlijk vertoon, maar van binnen hen verachten en vervloeken**. Met zo een leer in het arsenaal, weten wij dus nooit wanneer een volger van deze ideologie ooit de waarheid vertelt. Hoe is iemand met zo een mandaat ooit nog te vertrouwen?

Conclusie:

Het wordt een beetje een eentonig verhaal, maar ook als we kijken naar de eerlijkheid en integriteit van Paulus en Muhammad zien wij dat de apostel Paulus weer beter uit de bus komt. Moslims dachten in al de leringen van Paulus een tekst te hebben gevonden waar bij ze hem hadden kunnen profileren als een onbetrouwbaar persoon. Maar in die tekst is het juist Paulus die de leugen om iets positiefs te bewerkstelligen ontkracht en zo Muhammad veroordeelt, die het kwade doen om iets goeds te bewerkstelligen als zijnde positief promoot.

Deel V

Houding naar de medemens

"De eerste pleiter in een rechtszaak schijnt gelijk te hebben, maar de woorden van de wederpartij werpen pas volledig licht op de zaak." (Spreuken 18:17)

Dit is het vijfde en laatste deel van onze serie reacties aangaande een artikel op de website van answering-christianity.nl waar er een vergelijking tussen de apostel Paulus en de "profeet" Muhammad uit de weg wordt gegaan onder valse voorwendselen. Wij trachten deze vergelijking toch te maken en hebben in delen I t/m IV vergelijkingen gemaakt tussen de apostel Paulus en de islamitische profeet Muhammad. We hebben daarbij tot nu toe gekeken naar hun roeping, hun lering en geestelijke gesteldheid en hun integriteit en eerlijkheid. Dit keer gaan we kijken hoe zij hun medemens behandelden en hun volgelingen leren met hun medemens om te gaan.

Paulus leerde, geheel in lijn met de boodschap van naastenliefde van Jezus, aan de gemeenten Gods om elkaar lief te hebben en nederig te zijn naar elkaar als gelovigen onderling. Dit loopt als een rode draad door de brieven van Paulus. De instructies tot maatschappelijke omgang is het beste samengevat in de volgende instructies die Paulus geeft aan de gemeente in Rome:

Laat uw liefde geen schijnvertoning zijn. Keer u af van het slechte en houd u vast aan het goede. Houd veel van elkaar, als broeders en zusters, en laat elkaar uw waardering blijken... Help de gelovigen die tegenslag hebben en doe altijd uw best om gastvrij te zijn. Wens de mensen die u vervolgen alle goeds toe. U moet hun niets kwaads toewensen... U moet één van hart en ziel zijn. Wees niet hoogmoedig, maar doe uw best nederig te zijn. Doe niet of u de wijsheid in pacht hebt. Als iemand u kwaad doet, zet het hem dan niet betaald. Doe liever iets goeds voor alle mensen. Probeer, voor zover het van u afhangt, met iedereen in vrede te leven. Neem nooit wraak, vrienden! Laat dat maar aan God over, want Hij heeft gezegd: 'Mij komt de wraak toe, Ik bepaal de straf voor alle zonden.' Maar u moet doen zoals het in Spreuken staat: 'Als uw vijand honger heeft, geef hem te eten. En als hij dorst heeft, geef hem te drinken. Zo stapelt u gloeiende kolen op zijn hoofd.'

Dan zal hij misschien een andere houding aannemen. Laat het kwade u niet overwinnen, maar overwin het door het goede te doen. (Romeinen 12:9)

En dit was ook zijn houding naar anderen toe zoals hij dat aangeeft in zijn brief aan de gemeente in Korinthe:

*Soms denk ik wel eens dat God ons, apostelen, de laagste plaats heeft toegewezen, als gevangenen die de dood in de armen lopen. Want in de arena van de wereld zijn wij een schouwspel geworden voor engelen en mensen. Wat een tegenstelling tussen u en ons! Wij zijn dwaas ter wille van Christus, maar u bent verstandige gelovigen. Wij zijn zwak, maar u bent sterk. U staat hoog in aanzien, maar wij worden veracht. Tot op dit moment lijden wij honger en dorst, **wij hebben nauwelijks kleding en worden mishandeld. Wij hebben nergens een thuis en doen zwaar werk met onze handen. De mensen die ons uitschelden, wensen wij het beste toe, vervolging verdragen wij geduldig, wij blijven vriendelijk als over ons wordt geroddeld.** Wij zijn het afval van de wereld geworden, het uitschot. En daar lijkt geen verandering in te komen. Mijn beste vrienden, ik schrijf dit niet om u een gevoel van schaamte te geven, maar om u terecht te wijzen... Daarom smeed ik u: volg mijn voorbeeld. Daarom heb ik ook Timotheüs naar u toegestuurd. Hij is voor mij als een eigen kind, een trouw dienaar van de Here. Hij zal u eraan herinneren hoe ik voor Jezus Christus leef en welk onderwijs ik in elke gemeente geef. (1 Korintiërs 4:9-17)*

De apostel Paulus was dus iemand die leefde wat hij predikte. Voor zover het aan hem lag leefde hij met een ieder in vrede, zonder daarvoor de waarheid van het Evangelie aan te tasten. Iemand die niets wil (van de wereld) hoeft immers ook geen eed af te sluiten die hij daarna moet intrekken, zoals we in deel IV hebben gezien bij Muhammad.

Moslims halen echter vaak de confrontatie aan die Paulus met Petrus had in Antiochie, waar Paulus Petrus terechtwees om zijn gedrag. Hierover lezen we in Galaten 2: 6-14:

*De voornaamste leiders van de christenen hadden niets toe te voegen aan de boodschap die ik breng. Het interesseert mij niet wat voor positie die mannen vroeger hadden. Voor God maakt dat geen verschil. Zij zagen in dat het mijn opdracht was het goede nieuws onder de andere volken bekend te maken, zoals het de opdracht van Petrus was het aan de Joden te brengen. God zette Petrus in als apostel voor de Joden en mij als apostel voor de volken die God nog niet kenden. Het was Jakobus, Petrus en Johannes, de belangrijkste mensen in de gemeente, wel duidelijk dat God mij dit werk had gegeven. Zij beschouwden Barnabas en mij als hun broeders en waren het met ons eens: wij zouden naar de andere volken gaan en zij naar de Joden. Het enige wat zij ons op het hart drukten, was de arme christenen in Jeruzalem niet te vergeten. Ik ben me dan ook altijd voor hen blijven inspannen. **Maar later, toen Petrus in Antiochië was, heb ik me openlijk tegen hem verzet. Want wat hij deed, was niet goed. Eerst had hij namelijk samen met niet-Joodse christenen gegeten, maar toen er enkele Joden uit de groep van Jakobus kwamen, deed hij dat niet meer en at voortaan apart. Hij was bang dat die mannen, die de besnijdenis zo belangrijk vonden, kritiek op hem zouden hebben. De andere Joodse christenen, en zelfs Barnabas, deden mee met hun huichelarij. Ik zag in dat dit in strijd was met het goede nieuws. Daarom zei ik tegen Petrus waar iedereen bij was: 'Petrus, u bent een Jood van geboorte. Hoe kunt u van anderen eisen dat zij als Joden gaan leven, als u zelf niet volgens de Joodse wetten leeft?'***

Hoe de toon was waarmee Paulus tegen Petrus sprak is niet duidelijk, maar één ding is zeker: afgaand van de achtergrond van dit verhaal was de terechtwijzing van Paulus aan het adres van Petrus geheel op zijn plaats. Paulus zag dat Petrus zich niet gedroeg naar de waarheid van het Evangelie dat hij moest brengen aan de heidenen die Jezus zelf had opgedragen. Er is verder geen spoor van vijandigheid tussen Petrus en Paulus te bekennen in het Nieuwe Testament.

En naast het feit dat de terechtwijzing correct was, weten wij dat Petrus Paulus een "geliefde broeder" noemt in zijn tweede brief en dat de traditie in een vroeg stadium leert dat Paulus en Petrus samen in Rome het evangelie verkondigden. Paulus behandelde zijn broeders als broeders en niet-gelovigen als vrienden. Hij leed voor hen en achtte zichzelf geringer dan de anderen.

Muhammad

Als wij naar Muhammad kijken, zien we dat Muhammad een soortgelijke boodschap verkondigde onder de moslims. Broederliefde zat hoog in het vaandel van Muhammad.

Mu'ath bin Jabal reported that the Prophet-PBUH- said: Allah the Al-Mighty says: My love is a due right to those who like each other for My Sake, gather for My Sake, visit each other for My Sake, and give each other for My Sake. (Ahmad)

"You will not be a believer until you love for your brother what you love for yourself" (Sahih Al-Bukhari).

"Whoever relieves a calamity that has struck a believer in this world, Allah will relieve for him one of the calamities of the day of Judgement, and whoever makes things easy for a person in trouble, Allah will make his matters easy in this life and in the hereafter, and whoever shields the faults of a Muslim, Allah will shield his faults in this world and the hereafter, and Allah will help and support his servant as long as he is helping and supporting his brother" (Sahih Muslim)

En:

En houdt samen vast aan Allah's band en splitst jullie niet op in groepen. Denkt aan Allah's genade aan jullie toen jullie vijanden waren en Hij jullie harten tot elkaar bracht en jullie door Zijn genade broeders werden; (Soera 3:103)

Het was dus niet allemaal kommer en kwel. Saamhorigheid onder de moslims wordt hoog aangeschreven. Echter, het was niet allemaal rozengeur en maneschijn zoals moslims dat willen doen geloven wanneer zij de Islam willen promoten: de boodschap was namelijk geheel anders naar niet-moslims, zoals we lezen in **Soera 48 vers 29**:

*Mohammed is de boodschapper van Allah. En zij, die met hem zijn, zijn **hard tegen de ongelovigen en zachtmoedig onder elkander** [..]*

De meest populaire commentator binnen de Islam, Ibn Kathir, legt dit vers als volgt uit:

(Muhammad is de Boodschapper van Allah.) en zijn kwaliteit beslaat iedere prachtige omschrijving. Allah prijst de kompanen van de Boodschapper, moge Allah tevreden zijn over hen allen, (En zij, die met hem zijn, zijn hard tegen de ongelovigen, zachtmoedig onder elkander.) net zoals Hij (Allah) zei in een andere Ayah,

*(Allah zal een volk brengen die Hij zal liefhebben en zij zullen Hem liefhebben; nederig naar de gelovigen, streng naar de ongelovigen.) (5:54) **Dit is de beschrijving van de gelovigen; hard tegen de ongelovigen**, vergevend en vriendelijk naar de gelovigen, **boos zonder te lachen tegenover de ongelovigen**, glimlachend en stralend van plezier tegenover zijn gelovige broeder. Allah de Verhevene zei in een andere Ayah,*

(O jullie die geloven! Vecht tegen de ongelovigen die dichtbij zijn, en laten zij hardheid bij jullie aantreffen.) (9:123) – (Nederlandse vertaling van de bron: www.qtafsir.com)

Niet alleen waren Muhammad en zijn kompanen hard tegen niet moslims, soms liet Muhammad zich ook gaan tegen zijn metgezellen. Geheel onterecht foeterde hij ze uit en vervloekte hen. In de hadith collectie Sahih Muslim lezen we hierover in een hoofdstuk dat heel toepasselijk genaamd is:

*Hoofdstuk 23: Hij op wie Allah's Apostel een vloek aanroept, **terwijl hij deze in werkelijkheid niet verdiende**, het zal voor hem een bron van beloning en genade zijn.*

A'isha vertelde dat twee mensen Allah's Boodschapper bezochten en beiden spraken over iets waar ik geen weet van heb, maar wat hem irriteerde en hij vervloekte hen en wierp verwensingen over hen uit, en toen ze vertrokken zei ik: 'Allah's Boodschapper, het goede zal iedereen bereiken maar het bereikte niet deze twee.' Hij zei: 'Hoezo niet?' Ik zei: 'Omdat jij hun vervloekt hebt en verwensingen over hen beiden hebt uitgeroepen.' Hij zei: 'Weet je dan niet dat ik voorwaarden met mijn Heer heb gemaakt, zijnde het volgende: 'O Allah, ik ben slechts een mens, en dat voor een moslim waarover ik vervloekingen uitspreek, dit een bron van puurheid en genade mag zijn?' (Sahih Muslim, Boek 32, Nummer 6285)

En

Deze overlevering werd verteld op de autoriteit van A'mash met dezelfde ketting van overlevertaars en de overlevering is doorgegeven op de autoriteit van 'Isa (de woorden zijn): "Hij had een privé ontmoeting met hen en wierp verwensingen over hen uit en vervloekte hen en stuurde hen weg.' (Sahih Muslim, Boek 32, Nummer 6286)

En

Abu Huraira vertelde dat Allah's Apostel zei: 'O Allah, ik maak een convenant met U waar u nooit tegenin zult gaan. Ik ben een mens en daarom, laat een moslim die ik pijnig of die ik uitscheld of over wie ik een vloek aanroep of wie ik sla, hier in een bron aantreffen van zegeningen, purificatie en nabijheid tot U op de dag van de Opstanding.' (Sahih Muslim, Boek 32, Nummer 6290)

(zie ook: *Sahih Muslim*, Boek 032, Nummer 6293)

En

*Anas b. Malik vertelde dat er een weesmeisje was bij Umm Sulaim (de moeder van Anas). Allah's Boodschapper zag het weesmeisje en zei: 'O, jij bent het, jij bent jonger geworden. DAT JIJ NOOIT ZAL VORDEREN IN JAREN! Dat slaafmeisje keerde huilend terug naar Umm Sulaim. Umm Sulaim zei: 'O dochter, wat is er aan de hand met jou?', ze zei: 'Allah's Apostel heeft een vloek over mij uitgeroepen dat ik nooit zal groeien in leeftijd en dus zal ik nooit groeien in leeftijd,' of ze zei: 'in mijn levenslengte.' Umm Sulaim haastte zich om haar hoofd bekleding om te doen totdat ze Allah's Boodschapper tegenkwam. Hij zei tegen haar: 'Umm Sulaim, wat is er met jou?', ze zei: 'Allah's Apostel, u heeft een vloek uitgeroepen over mijn weesmeisje.' Hij zei: 'Wat is dat?', ze zei: 'Zij (het weesmeisje) zegt dat u een vloek over haar uitriep zeggende dat ze niet moge groeien in leeftijd of in haar leven.' Allah's Boodschapper glimlachte en zei: 'Umm Sulaim, weet je dan niet dat ik een afspraak met mijn Heer heb. En de afspraak is dat ik tegen Hem zei: "Ik ben een mens en ik ben daar tevreden mee en ik verlies mijn zelfbeheersing zoals een mens zijn zelfbeheersing verliest, **dus voor een ieder vanuit mijn gemeenschap die ik vervloek terwijl deze het niet verdiende, laat dat, O Heer, tot een bron van purificatie en puurheid en nabijheid (tot Allah) zijn op de dag van de Opstanding.**' (Sahih Muslim, Book 032, Number 6297)*

We zien hier dus dat Muhammad nogal heetgebakerd was tegenover zijn kompanen en de nodige moeite had zich te beheersen. Hij barste los van woede en vervloekte zijn eigen mensen en verklaart nogal pretentius dat zijn opvliegers eigenlijk geen vloeken zijn maar door Allah zullen worden omgezet in zegeningen, wat nogal een opzichtige truc is waar we Muhammad wel vaker in zien vervallen wanneer hij zijn eigen gedrag wil goedpraten.

Muhammad heeft een volkomen eenzijdige "deal" met Allah gesloten, alsof Allah verplicht is en geen andere keuze heeft dan zijn verzoek in te willigen en niet anders kan dan zijn opvliegende gedrag te compenseren door deze vloeken te converteren naar zegeningen. Hoe je dit ook wendt of keert: het is geen karaktertrekje van een ideaal rolmodel.

Sterker nog, dit soort gedrag is volgens Muhammad in een andere overlevering zelfs verwerpelijk en is een plek waardig in de hel:

*Overgeleverd door Abu Bakrah dat de Boodschapper van Allah zei:
'Bescheidenheid is onderdeel van het geloof en geloof zal in het Paradijs zijn.
Obsceniteiten in de spraak zijn onderdeel van hardheid en hardheid zal in de
Hel zijn.'* (Sunan Ibn Maja, 4184, geclassificeerd als Sahih)

Conclusie: We hebben Paulus en Muhammad onder de loep genomen en op basis van verschillende karakteristieke eigenschappen naast elkaar gezet. We hebben naar hun roeping gekeken, we hebben naar hun openbaringen en geestelijke gesteldheid gekeken, we hebben naar hun integriteit en eerlijkheid gekeken en als laatst hebben we naar hun houding richting de medemens gekeken. In alle gevallen komt Paulus veel beter uit de bus dan Muhammad. Waar Paulus zijn roeping vredig en miraculeus was, zijn openbaringen zuiver waren, zijn geestelijke gesteldheid vlekkeloos bleek, zijn integriteit buiten kijf stond en zijn houding naar de medemens (gelovige en ongelovige!) een schoolvoorbeeld was, ging dat bij Muhammad helemaal anders.

Muhammad zijn roeping was gewelddadig en hij ervoer het als een vreselijke gebeurtenis. Zijn openbaringen waren alles behalve zuiver, zijn geestelijke gesteldheid liet te wensen over en hij was naar eigen zeggen onder de invloed van Satan en bracht zelfs een boodschap van deze gevallen engel dat hij voor een Woord van Allah aanzag. Hierdoor misleidde hij ook nog zijn volgelingen. Aan zijn integriteit schortte er ook het één en ander en zijn houding naar de medemens is geen rolmodel waardig. Dit heeft allemaal niets te maken met (en staat volkomen los van) het feit dat iemand een staatsman is of niet. Dit heeft te maken met iemands karakter! En als we Paulus en Muhammad naast elkaar zetten, legt Muhammad het tegen Paulus af op alle vlakken. De vernietigende conclusie na vijf artikelen is dan ook dat Paulus een veel beter rolmodel voor de gelovige is dan Muhammad.

Deo Volente^{NL}

Laat de Bijbel spreken

© Deo Volente NL 2016

Het is toegestaan dit materiaal te verspreiden. De makers doen het verzoek dat de bron wordt vermeldt en dat er niet zonder context wordt geknipt en geplakt uit dit werk.